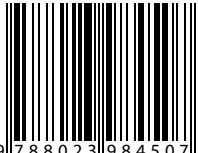
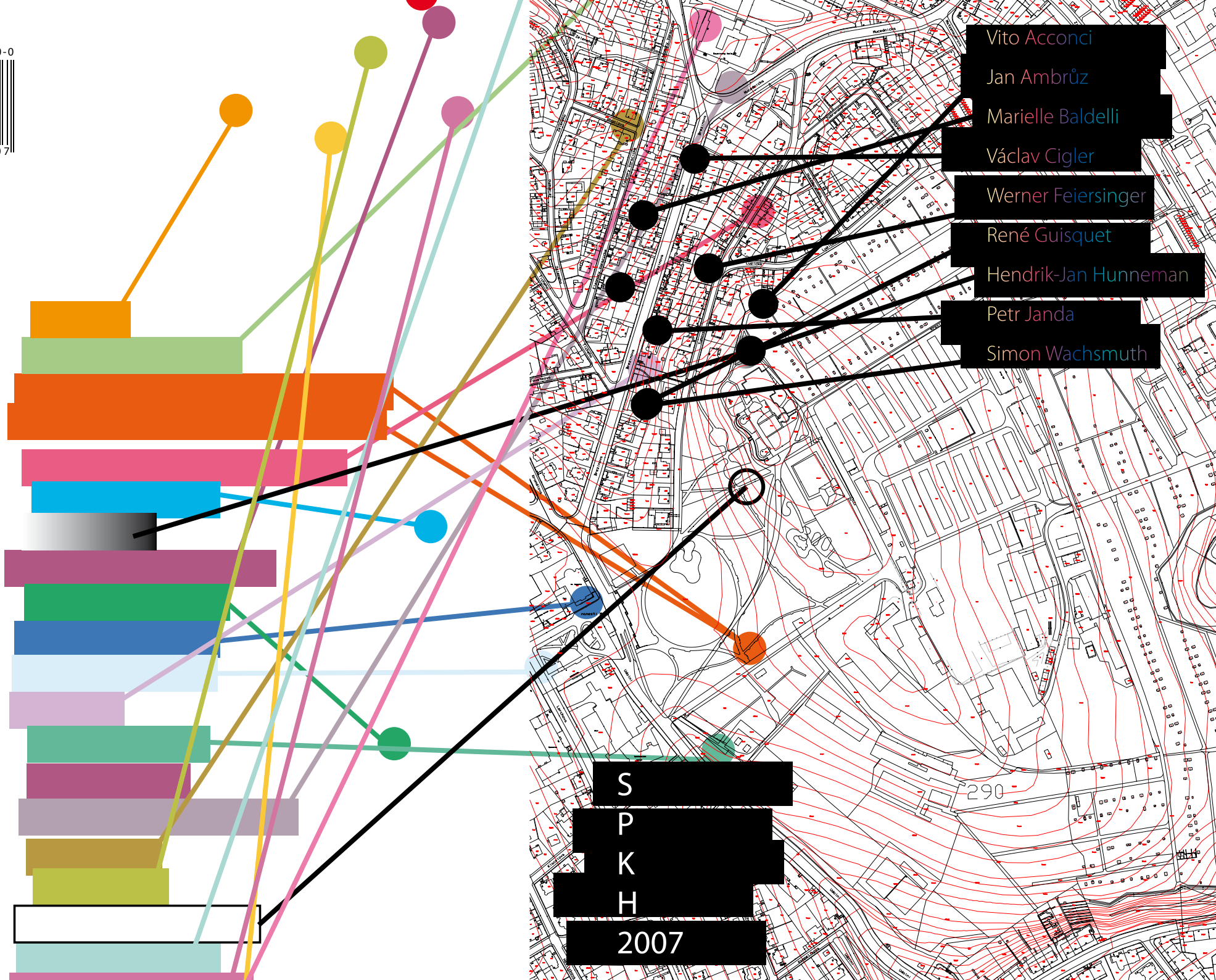

ISBN 80-239-8450-0

9 788023 984507

Vito Acconci

Jan Ambrúz

Marielle Baldelli

Václav Cigler

Werner Feiersinger

René Guisquet

Hendrik-Jan Hunneman

Petr Janda

Simon Wachsmuth

S

P

K

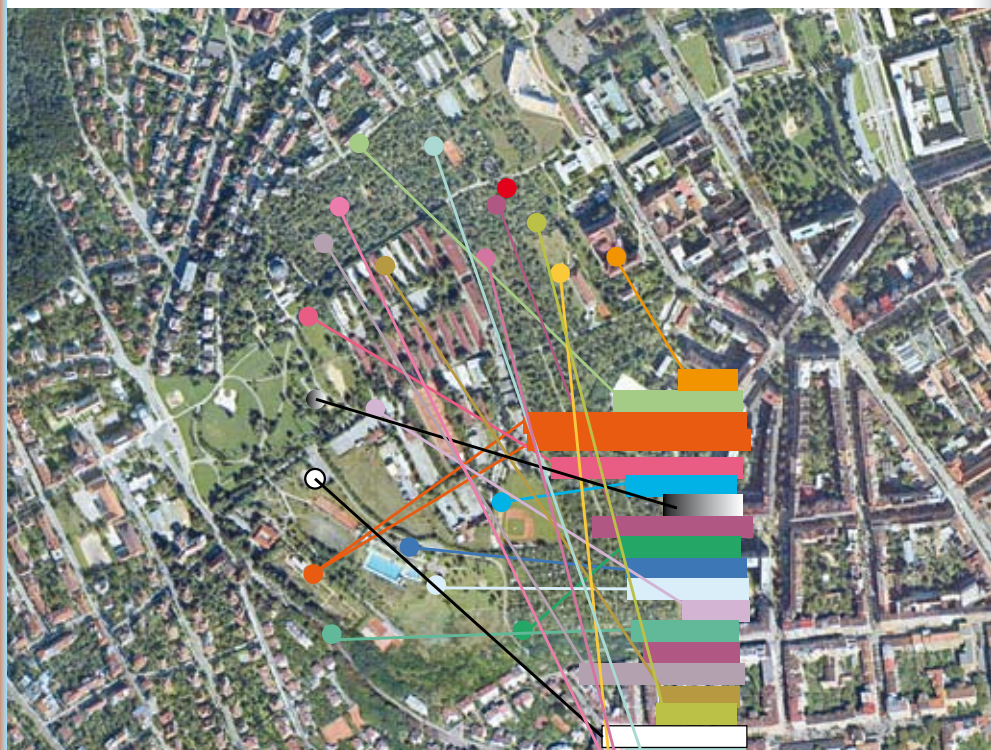
H

2007

290

Děkujeme umělcům a členům odborné komise, kteří svou invencí a obětavostí podpořili projekt SPKH.

We would like to thank the artists and members of the professional commission who supported the SPKH project with their invention and dedication.

Projekt Sochařský park Kraví hora

je zaměřen na koncepční kultivaci rozsáhlé brněnské parkové zóny Kraví hora, rozkládající se na svahu mezi vnitřním městem a městskou částí Brno - Žabovřesky. Jeho realizátorem je občanské sdružení SPKH založené v roce 2004 za účelem rozvíjení mezinárodní komunikace v oblasti vizuálního umění a environmentalistiky. Projekt sochařského parku v jistém ohledu navazuje na ambice brněnských meziválečných architektů, kteří učinili první kroky k urbanistickému řešení tohoto dosud nezpracovaného prostoru.

Historicky nejvýznamnějším urbanistickým záměrem na využití tohoto území byl projekt Akademického náměstí ve dvacátých a třicátých letech 20. století, který mj. plánoval zastavění Kraví hory pro účely nově založené Masarykovy univerzity. Opakovaných soutěží se účastnili renomovaní představitelé zdejší meziválečné architektury, např. Alois Dryák, Bohuslav Fuchs, Jindřich Kumpošt, Miloš Laml, Jan Víšek, Ernst Wiesner ad. Z diskutovaného projektu, který měl reprezentovat ideály nově nabyté demokracie a české národnostní identity, byla v důsledku antagonismu architektonické i akademické obce realizována pouze stavba Právnické fakulty, navržená pražským architektem Aloisem Dryákem*.

V období druhé světové války byl jižní svah Kraví hory provizorně zastavěn pro vojenské účely, přičemž objekty jsou v současnosti užívány komerčně. Přilehlé území je navzdory své exkluzivní poloze v centru města využíváno jako zahrádkářská kolonie. Celá zóna nemá pevný urbanistický koncept, nicméně její parková část v mírně kopcovitém terénu v blízkosti centra města je vyhledávaným cílem volnočasových aktivit jeho obyvatel. Na Kraví hoře se nachází návštěvnický frekventované veřejné instituce jako funkcionalistický kostel sv. Augustina, plavecký areál, hvězdárna a planetárium, kynologické cvičiště či baseballová hřiště. Ambicí projektu Sochařský park Kraví hora je postupná kultivace tohoto jedinečného území prostřednictvím uměleckých a urbanistických zásahů se snahou nalézáni nových významů a funkcí této lokality se zřetelem k jejímu stávajícímu využití. Jeho záměrem není mechanicky osadit parkový prostor sochařskými objekty, nýbrž postupovat s ohledem na potřeby a charakter místa. Proces realizace sochařského parku by tedy měl probíhat formou koncepčních zásahů reflektujících specifika místa a potřeby infrastruktury dané lokality.

Organizátoři projektu v letošním roce iniciovali vznik sochařských a urbanistických návrhů vytvořených adresně pro lokalitu Kraví hory v Brně. Okruh oslovených umělců

*Srov. Rostislav Koryčánek, *Česká architektura v německém Brně. Město jako ideální krajina nacionalismu*. Brno 2003, s. 160-171.
Ivo Habán, *Akademická čtvrt. (Projekty a realita meziválečného období)*. Oborová práce FF MU, Brno 2000.

a architektů směřuje k osobnostem etablovaným ve veřejném umění. Výběr vychází z nominací odborné komise složené z následujících výtvarných teoretiků a umělců: Johna Eislera, Jaroslava Hamží, Igora Kovačeviče, Františka Lesáka, Antonína Nováka, Osamu Okamury, Marka Pokorného a Vladimíra Škody. Z okruhu autorů nominovaných členy odborné komise byla navázána spolupráce s osmi českými a zahraničními vizuálními umělci a architektky: Janem Ambrúzem, Marielle Baldelli, Václavem Ciglerem, Wernerem Feiersingerem, René Guisquetem, Hendrikem Janem Hunnemanem, Petrem Jandou a Simonem Wachsmuthem. Domácí scénu reprezentují sochař Jan Ambrúz, vedoucí sochařského ateliéru na brněnské FAVU, Václav Cigler, renomovaný sklářský výtvarník a autor utopistických projektů; zástupcem nastupující generace českých umělců zabývajících se realizacemi ve veřejném prostoru je Petr Janda, jeden ze zakladatelů architektonického a uměleckého studia Sporadical. Na doporučení člena odborné rady, vídeňského umělce českého původu Františka Lesáka, byli k vypracování návrhu pro Kraví horu vyzváni rakouský sochař Werner Feiersinger a multimediální umělec Simon Wachsmuth, činný ve Vídni a Berlíně. Nejmladšími z okruhu zúčastněných jsou francouzští umělci Marielle Baldelli a René Guisquet, kteří se dostali do povědomí veřejnosti společným kurátorským projektem BorderLines. Reprezentantem současného mladého umění z Nizozemí je konceptualista Hendrik-Jan Hunneman.

Sochařské a urbanistické návrhy reaktivace Kraví hory v Brně budou veřejnosti představeny ve výstavních prostorách Urban centra Brno, jakožto jedinou institucí systematicky se věnující prezentaci architektury a urbanismu v rámci města. Návrhy budou předloženy k posouzení odborné komisi, která vybere vítězný projekt, jenž bude postoupen k dalšímu rozpracování směřujícím k následné realizaci.

Na pilotní výstavu projektů pro sochařský park naváže odborné sympóziu na téma umění ve veřejném prostoru, jehož realizaci SPKH plánuje na rok 2007, kde budou projednána možná řešení reaktivace parkové zóny Kraví hora v teoretické i praktické rovině. K účasti na sympóziu budou vyzváni zástupci evropských sochařských parků, domácí i zahraniční představitelé kulturního managementu, výtvarní teoretici i autoři návrhů a další umělci, zabývající se uměním ve veřejném prostoru. Výsledkem bude otevření debaty na téma veřejného umění, ve zdejším kontextu dosud opomíjeného.

Jana Kořínková

Kraví hora Sculpture Park

This project concentrates on conceptual cultivation of a vast park zone in Brno called Kraví hora that lies on a hill in between the inner city and Žabovřesky, a neighbourhood in Brno. The project is realised by a civic association SPKH founded in 2004 to develop international communication in the field of visual art and environmentalism. The sculpture park project follows up, in a certain way, ambitions of interwar architects from Brno who first made steps and tried to do something with this rough area.

The historically most significant urban project to make use of this land was a project of the Academic Square in the 1920s and 1930s that, among others, planned to develop Kraví hora for use by the newly founded Masaryk University. Repeated competitions were participated in by renowned representatives of contemporary interwar architecture, e.g. Alois Dryák, Bohuslav Fuchs, Jindřich Kumpošt, Miloš Laml, Jan Víšek, Ernst Wiesner and others. From a widely discussed project that should have represented ideals of the newly acquired democracy and Czech national identity, only construction of the Faculty of Law, designed by a Prague architect Alois Dryák, was realised due to antagonisms among architects and academics*.

During World War II the southern slope of Kraví hora was temporarily developed for army purposes, however, the objects have been used ever since, nowadays commercially. The adjacent area is, despite its exclusive position in the city centre, used as a gardening colony. The zone does not have any solid urban concept, nevertheless, its park part on a hilly terrain near the city centre is a much-sought-for place of leisure activities by its inhabitants. Kraví hora houses frequented public institutions as the church of St. Augustine in the functionalist style, a swimming pool, an observatory and planetarium, a training ground for dogs and a baseball course. The ambition of the Kraví hora Sculpture Park is to cultivate this unique area by means of art and urban interventions, trying to find new meanings and functions for this locality with respect to its current use. The aim is not to mechanically place sculptural objects in the park but to work with a concept and respect for the needs and character of the place. The process of putting the sculpture park into existence should be run as conceptual interventions reflecting the specific site and infrastructure needs of the locality. This year, organizers of the projects have initiated creation of sculptural and urban concepts designed just for the Kraví hora area in Brno. Addressed artists and architects range among outstanding names

established well in the field of public art. The choice has its origin in nominations by a professional jury of the following art theoreticians and artists: John Eisler, Jaroslav Hamža, Igor Kovačević, František Lesák, Antonín Novák, Osamu Okamura, Marek Pokorný and Vladimír Škoda. From those authors nominated by the jury, cooperation has been established with eight Czech and foreign visual artists and architects: Jan Ambrůz, Marielle Baldelli, Václav Cigler, Werner Feiersinger, René Guisquet, Hendrik-Jan Hunneman, Petr Janda a Simon Wachsmuth. The Czech scene is represented by the sculptor Jan Ambrůz, the head of the Department of Sculpture II at the Faculty of Fine Arts in Brno, Václav Cigler, a renowned artist working with glass and author of utopia projects; representing the young generation of Czech artists doing public space realisations is Petr Janda, one of the founders of Sporadical, a studio of architecture and art. Recommended by a member of the professional jury, an artist from Vienna of Czech origin, František Lesák, the following artists have been contacted to present a proposal for Kraví hora: Werner Feiersinger, a sculptor from Austria and Simon Wachsmuth, a multi-media artist who works in Vienna and Berlin. The youngest from the group of participants are the French Marielle Baldelli and René Guisquet who became known by the public as the curators of BorderLines. Contemporary art in the Netherlands is represented by Hendrik-Jan Hunneman, a conceptualist.

Sculptural and urban proposals for cultivating Kraví hora in Brno will be presented to the public at a show room of Urban centrum Brno, the only institution that systematically pursues presenting architecture and urbanism within Brno. The proposals will be presented for assessment to the jury that will choose the winning project. That will be worked on in detail, leading to subsequent realisation.

The pilot project exhibition for the sculpture park will be followed by a special symposium on „art in the public space“. It is scheduled by the SPKH for 2007 where possible solutions of cultivating the park zone of Kraví hora will be discussed both theoretically and in a more practical tone. Invited will be representatives of European sculpture parks, national and foreign people of culture management, theoreticians of art and authors of the proposals as well as other artists who deal with art in the public space. The result should be a debate over public art that has been missed out here so far.

Jana Kořínková

*See Rostislav Koryčánek, *Česká architektura v německém Brně. Město jako ideální krajina nacionalismu*, Brno 2003, p. 160-171.
Ivo Habán, *Akademická čtvrt. (Projekty a realita meziválečného období)*, Final year paper FF MU, Brno 2000.

Socha ve veřejném prostoru – proč a k čemu?

Jaké oprávnění má existence uměleckého díla ve veřejném prostoru měst nebo v krajině? Jakou funkci mu dnes můžeme přisoudit? Dříve, když ještě umění vyjadřovalo náboženskou nebo později nějakou obecně přijatou seklarizovanou ideologii, se taková otázka nevtírala. Dnes ale, kdy umění většinou vyjadřuje jen osobní názor jednotlivého umělce, byť je to v případě skutečného uměleckého díla vždy názor odpovědný a zdaleka ne „jen subjektivní“, nejistota v těhle věcech je všeobecná a přirozená. Slova jako zkrášlení, revitalizace, v lepším případě ozvláštnění či individualizace místa cosi napovídají, ale nejistoty nás nezabaví. I když ani mé teze se neopírají o nějakou pevnou definici sociální role výtvarného umění v současné společnosti, jsem nakloněn vidět hlavní smysl výtvarného díla, zejména toho, které oslovuje veřejnost, ve dvou funkcích. Jednou je vykročení z mechanismu obstarávání a druhou rehabilitace role individua ve společnosti.

První funkce vychází ze staré Kantovy definice umění jako projevu neinteresaného zájmu. Umělecké dílo není prostředkem k dosažení něčeho jiného. Odlišuje se od všech ostatních věcí, které nás obklopují tím, že existuje jen samo kvůli sobě. Stojí-li tak nikoliv v galerii, kde je doma, ale ve veřejném prostoru, pak, jak jsem se přesvědčil, lidi touto svou neužitečností irituje. Lidé prostě očekávají,

že všechno kolem nich má svůj předem daný smysl a účel. To je v podstatě přirozená a pro pozitivní vývoj lidské společnosti užitečná představa, ale vzpomeňme, že lidé už před třemi tisíci lety nechali svého jediného boha po šestidenní úmorné práci sedmý den odpočívát a po každé práci hledět na to, co vytvořil.

Druhá aktuální role uměleckého díla, která se mi hrne do pera, je manifestace individuality umělce. To, že dílo umístěné ve veřejném prostoru je výtvozem individuálního člověka a ne nějaké oficiální instituce rovněž vyvolává nedůvěru a nepřátelství veřejnosti. („Měl by jít chlapec makat k nám do fabriky, voní by ho přešly roupy.“) Tak jako je ve veřejném mínění pevně usazeno přesvědčení o předem daném skloubení všech věcí, tak tu zdomácněno také přesvědčení, že jednotlivec má díky své částečnosti ve společnosti jen velmi omezenou roli. (Je tomu tak zejména v našem středoevropském prostředí.) Umělecké dílo netvrdí nic jiného, ale tvrdí zároveň s manifestací individuální částečnosti, že tato vlastnost je podstatným rysem společnosti jako takové. Jednoduše řečeno manifestuje svou existenci ve veřejném prostoru, že společnost je složena z lidí. Dobré umělecké dílo není veliké svou dokonalostí, ale svým zápasem o dokonalost. Demonstruje tak, že lidská částečnost, omylnost a nedokonalost je tím podstatným pozitivem

lidské existence, neboť tam, kde je tato lidská nedokonalost překryta „dokonalým“, „objektivním“ vzorcem, tam se tak stalo proto, že nějaký parciální cíl, nějaký fragment lidského díla zakryl výhled na celek.

Výše napsané věty o umění ve veřejném prostoru vycházejí ze zadání, které můj text směřuje ke koncepci sochařského parku. Umění ve veřejném prostoru je dnes daleko otevřenější ve svých strategiích a komunikace umělce s veřejností prostřednictvím sochy nebo jiného hmotného předmětu se stala jen jednou z mnoha možných variant uměleckého diskurzu. Že je socha komunikační prostředek spíše tradiční neznamená, že by byl méně aktuální či omezený ve své schopnosti předávat komplexní mnohvrstevnaté sdělení plné perspektiv a výhledů.

Jednou z důležitých os této otevřené komunikace prostřednictvím sochy je vztah uměleckého díla a místa. Umělecké dílo – socha je díky svému komplexnímu obsahu schopno vstoupit v interakci s prostředím a otevřít pro nás roviny, na které bychom jinak nevstoupili. Nicméně činí to jen za určitých podmínek. Suzanne Lacy popsala ve své stati *Cultural Pilgrimages and Metaphoric Journeys**, jak specifický vztah sochy ke konkrétnímu místu krystalizoval ve Spojených státech v 70. letech, aby pak během let 80. let tato „site-specificity“ vyvolala oprávněnou kritiku v duchu charakteristiky Jeffa Kelleyho: „What too many artists did was to parachute into a place and displace it with art“**. Co měl Kelly touto kritikou na mysli si umíme představit. I u nás během 70. let byly instalovány sochy, které měly humanizovat prostředí, odlišit jednu mezipanelákovou pustinu od druhé a založit nezaměnitelné místo. V 80. letech byly velmi problematické výtvarné členy komunistického Svazu výtvarných umělců nahrazeny mnohem zdařilejšími díly mladých umělců, která byla umísťována do architektury také podstatně kvalitnější – a navíc postmoderní záliba v narativitě přinesla do prostředí nových sídlišť osvěžující příběhy, nicméně vztah díla a místa ani tady vždy nepřekročil víceméně vnějšíkovou, pouze estetické uvažování o kompozici tvarů.

Abyste umělecké dílo skutečně navázalo živý a neformální vztah s místem a s člověkem, je zřejmě třeba, aby bylo s plnou vážností a důsledností chápáno jako umělecké dílo a ne jen jako určitý umně a originálně sestavený tvar. Umělecké dílo není hmota a tvar, ale prožitek, který umělec do hmoty a tvaru vložil a který hmota a tvar vyvolá v člověku, který jej aktivně vnímá. Problém je v tom, že prožívání – to jest vlastní realizace uměleckého díla – je plně v rukou vnímajícího. Jak praví staré přísloví: „Můžeš přivést koně k vodě, ale nemůžeš ho donutit, aby se napil“. Bez aktivity vnímajícího,

**Mapping the Terrain, New Genre Public Art*, edd by Suzanne Lacy, Bay Press Seattle, Washington 1995, s. 23.

***Tamtéž*, s. 24.

bez jeho ochoty investovat čas a energii do čtení poselství díla žádné umělecké dílo nevznikne, a tudíž i vztah k místu skrze hmotu a tvar je jen jakousi vnější estetizací, která přinese nanejvýš chvíli odpočinku, ale ne skutečnou katarzi. Pro vytvoření sochařského parku, to jest místa, ve kterém potkáme umělecká díla, z toho vyplývá zřejmý úkol vytvořit takové prostředí, ve kterém člověk je schopen a ochoten k aktivnímu vnímání díla, ve kterém se nevypořádá s předloženým sochařským tvarem tak, že jej jednoduše přiřadí do zásobnice již poznaných tvarů, ale přijme jej jako bránu do neznáma či přesněji jako branku k místu, odkud se všechno známé zase stává novým. Obrazně řečeno jde tedy asi o to osídlit koně a přimět jej, aby se posilnil douškem svěží vody před dalším putováním pustinou stále rostoucího blahobytu.

Ludvík Hlaváček

Sculptures in the public space – why and what for?

What justification is there for the existence of a work of art in the public space of cities or in the country? What function is possible to be ascribed to it today? In the past, when art expressed a religious or later some generally accepted secularised ideology, there were no such questions to be raised. However, art today in most cases expresses but a personal artist's opinion, even if in case of a real work of art that opinion is more than accountable for and far from „only subjective“. Doubt in this is general and natural. Words like beautifying, revitalisation, or extra and individualisation of a place tell us something but do not rid us of doubts. Although neither my theses are based on any solid definition of a social role of art in contemporary society, I am inclined to see the main purpose of a work of art, especially of that which addresses the public, in two functions. One is to break the mechanism of providing, the other to rehabilitate the role of an individual in the society. The first function stems from an old definition of art by

Kant: a manifestation of a disinterested interest. A work of art is not a means of getting something else. It differs from every other thing that surrounds us by the fact that it only exists for its own sake. If it does not stand in a gallery, where it is at home, but in a public space, then I noticed people are irritated by its uselessness. People simply expect everything around them has its own predetermined purpose and aim. In essence, it is a natural and for the positive development of human society beneficial idea, but think of the fact that 3000 years ago people let their only god rest for a day after six days of toilsome work and look at what had been created.

Another topical role of a work of art that wells up my pen is a manifestation of artists' individuality. The fact that a piece of art placed in a public space is a creation by an individual and not by an official institution invokes public suspicion and opposition. („The lad should go work here at the factory with us. He'd soon be far from doing tommyrot.“) As well as there is a firmly set belief in the public mind that there is a predetermined knit of all things, there is a domesticated belief that individuals only play a very limited role in the society, thanks to their partiality. (It is particularly so in our Central European environment.) A work of art does not say anything else. However, what it simultaneously with manifesting individual particularity says is that this feature is an essential attribute of society as such. Plainly speaking, by its existence in the public space it manifests that society consists of people. A good work of art is not great in its perfection, but in its fight for perfection. It thus demonstrates that human particularity, fallibility and imperfection is the essential positive of human existence, as where this human imperfection is covered by a „perfect“ „objective“ formula, it happened because a partial aim, a fragment of human work blocked a view of the whole.

The text on art in the public space written above follows a frame that would like to point at the concept of a sculpture park. Art in the public space is much more open today in its strategies and communication between an artist and the public by means of a sculpture or any other material object that has become one of the many ways of art discourse. The fact that a sculpture is a rather traditional means of communication does not mean that it is less topical and more limited in its ability to give a complex, multi-layer message full of perspectives and views.

One of the important parts of this open communication by means of a sculpture is the relation between a work of art and its place. A work of art – a sculpture is able, thanks to its complex content, to enter into the interaction with its

**Mapping the Terrain, New Genre Public Art*, edd by Suzanne Lacy, Bay Press Seattle, Washington 1995, p. 23.

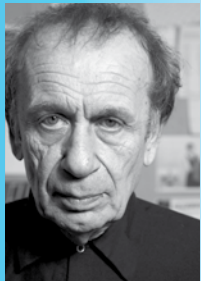
***Idem*, p. 24.

surroundings and open layers for us that would otherwise be inaccessible for us – however, this only happens under certain circumstances. In her text *Cultural Pilgrimages and Metaphoric Journeys**, Suzanne Lacy describes how a specific relation between a sculpture and a concrete place evolved in the United States in the 1970s, to be followed by a „site-specific“ critique in the 1980s as it is best characterised by Jeff Kelly: „What too many artists did was to parachute into a place and displace it with art“**. What Kelly meant by this critique is easy to imagine. In the Czech Republic in the 1970s, sculptures were installed, too, that were meant to make the surroundings more humane, to differentiate one waste between prefabs from the others and give birth to an unmistakable place. In the 1980s the most problematic pieces by members of the communist Union of Artists were replaced by more successful works of art by young artists that were placed to the surroundings of a much better architecture – what's more, the post-modern liking in narrative brought fresh stories to new housing estates. Nevertheless, nor here did a relation between a work of art and a place always cross the more or less external, only aesthetic thinking about the shape composition.

It seems to be necessary for a work of art to really have a living and informal relation to a place and men to be fully, seriously and consistently understood as a work of art, not just a mere shape composed with art and creativity. A work of art is not a mass and shape but the enjoyment that an artist put into the mass and shape and that the mass and shape evoke in people who actively perceive it. The problem is that perception – that means the very realisation of a work of art – is fully in the hands of the one who perceives it and as an old proverb says: „You can only bring a horse to water but you can't make it drink.“ There is no art without active percipients, without their willingness to spend time and energy on reading the message of the work of art, and so even the relation to a place through mass and shape is but an external face lift that only brings rest for a while but no real catharsis.

For the sculpture park, i.e. a place where we meet art, it follows that there is a task to create such an environment where people are able and willing to perceive a work of art actively, where they do not finish with the sculptural shape by simply filing it together with other known shapes, but where they accept it as a gate to the unknown, or rather a wicket to a place where everything we knew becomes new again. Metaphorically speaking, it is about tricking the horse and making it get refreshed with a sip of fresh water before going through the wastelands of the ever-growing wealth.

Ludvík Hlaváček

Vito Acconci

* 1940, Bronx, New York, USA

studio@acconci.com

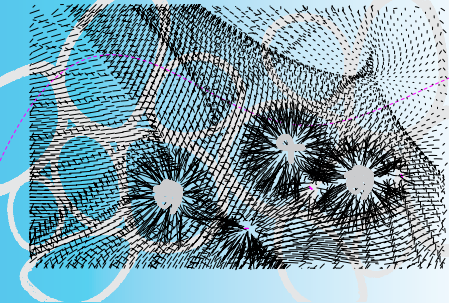
www.acconci.com

V roce 1988 založil Acconci Studio – tvůrčí dílnu zabývající se teoretickým designem a architekturou. / In 1988 he started Acconci Studio, a theoretical design and building workshop.

Ceny / Awards:

- 2005 Biall Miami + Beach [Landscape Architecture/Urban Design (Mur Island, Graz / Silver), Interior Design (United Bamboo Store / Gold)]
- 2004 New York Construction Award
- 2004, 2001, 1999, 1998 ID Magazine Award for Excellence in Design
- 1999 AIA New York Chapter Special Citation
- 2004, 1999 New York City Art Commission Award for Excellence in Design
- 1997 Sculpture Center Award for Lifetime Achievement
- 1980 Skowhegan Award
- 1979 Guggenheim Fellowship

Žije a tvoří v Brooklynu v New Yorku. / Lives and works in Brooklyn, NY.

Acconci Studio (Vito Acconci, Ezio Blasetti, Nathan DeGraaf):
Sochařská džungle, Brno 2006

Žádný sochařský park. Sochařská džungle: zámotky, šmodrhanice, spleť chomáče – bludiště pro plastiky a lidi, síťovina plastik a lidí, pouta kolem plastik a lidí – myši hnízdo plastik, plechovka sochaných červů, sochařské hadí hnízdo, kola v sochaných kolech...

Stromy a keře sochařského parku jsou zde nahrazeny přírodou vyrobenou člověkem, příroda je sama sochou: např. pole umělého bambusu vyššího než člověk, třeba dvě tři podlaží – plastové štětiny, plastová vlákna, plastové trubice... Vlní se ve větru, vlní se, když prolétá pták, motýl. Jsou zadržované: vlní se ještě víc, když se přibližujete, když procházíte, odklánějí se, ohýbají, aby vás nechaly projít – proud se přelévá z jednoho do druhého, jedna vlnící se trubice působí na druhou, vlna se rozlévá po poli, dál a dál od vás, možná tudy prochází jiná osoba a trubice se tak vlní v opačném směru, jdou k vám a váš průchod je od vás odhání, chvějí se v různých směrech, třesou se...

Shůry byste viděli políčko vláken vlnící se na jednom místě jedním směrem, jiné políčko jinde dalším směrem, další zase jinam, další ještě jinam, jedna vlna se mění v druhou... A vy to můžete vidět shůry, protože cestičky sochařského parku se proměnily v silnice, silnice pro pěší: silnice obkružuje plastiku, vidíte ji a stoupáte vedle ní vzhůru – silnice přechází jinam, v rekordním čase se procházíte nad množstvím plastik – silnice prochází plastikou, jako byste procházeli zdí nebo zrcadlem... Po této silnici můžete jít nad plastikou nebo pod ní: vy jste na této silnici ten, kdo ji ovládá – stejně jako si chůzí vytváříte cestu (vlákna se rozestupují, abyste mohli projít), tak vytváříte plastiku, vytváříte pro ni mýtinu, když se k ní blížíte...

Jděte k plastice, ano, ale nepřehlédněte ji, když jí procházíte: vlákna, trubice. Přes den jsou trubice reflexní, přinášejí vám nebe a slunce, v noci se mění ve světelné trubice, v noci ukazují, kam jít. A když jsou to světelné trubice, mohou to být také projekční světla. Září – jsou to mediální trubice, které mohou

promítat jiný svět, jiný svět, jenž kdesi je, ale zatím tedy není a nikdy ani být nemusí. Může však být tady a teď, virtuálně, a zrovna tak hmatatelně...
Položte se teď do trávy a podívejte se, kde jste. Podívejte se, co jsme pro vás vytvořili. Zelen sochařského parku nahradila jiná barva, jiné, měnící se barvy...
Trávu sochařského parku tady může tvořit úplně jiná hmota, svět sochařského parku může být nahrazen jiným světem, cizím...

Acconci Studio
(Vito Acconci, Ezio Blasetti, Nathan DeGraaf):
SCULPTURE JUNGLE, Brno 2006

Not a sculpture park but a sculpture jungle: a ravel, a snarl, tangled knots – a maze for sculpture and people, a webwork for sculpture and people, knots around sculpture and people – a rat's nest of sculpture, a can of worms of sculpture, a snake pit of sculpture, wheels within wheels of sculpture...

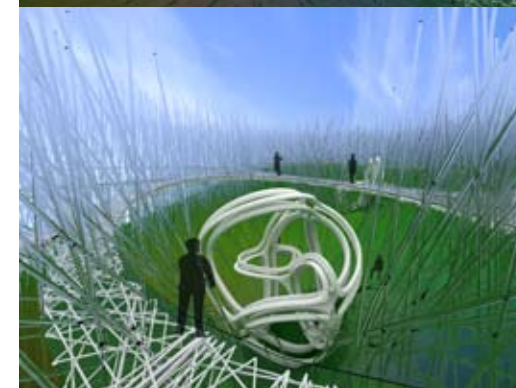
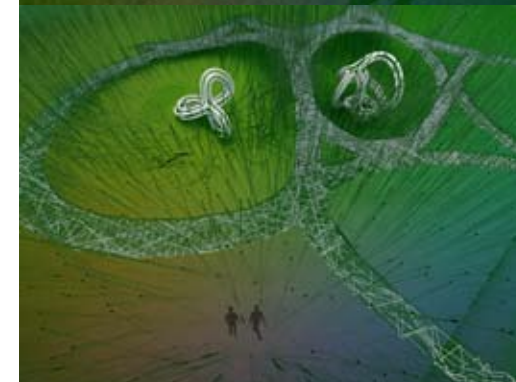
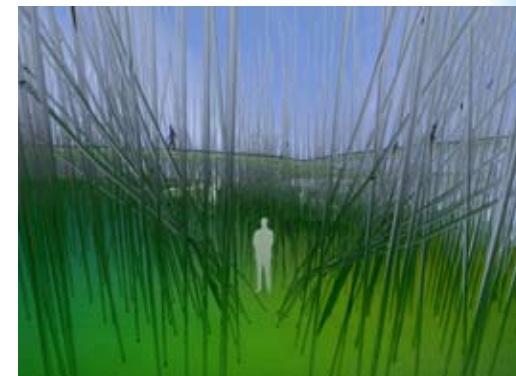
The trees and shrubbery of a sculpture park are replaced here by person-made nature, the nature is as much sculpture as the sculpture: a field of something like artificial bamboo, taller than you are, two stories high, three stories – plastic hairs, plastic fibers, plastic tubes... They wave in the wind, they wave at the passage of a bird, a passing butterfly; they're wired: they wave all the more when you approach, when you pass by, they part, they bend to let you through – the current passes from one to the other, one waving tube affects the other, the wave extends over the field, further and further away from you, where another person might be walking, causing the tubes to wave and bend in the opposite direction, they're coming toward you as your passage pushes them away from you, they flutter in-between directions, they tremble...

From above you would see a patch of fibers waving one way over there, another patch waving another way over there, another way over there, another way over there, one wave transforming into another... And you can see from above, because the pathways of a sculpture park are replaced here by highways, highways for pedestrians:

A highway encircles a sculpture, you see a sculpture as you travel up a sculpture – a highway passes over, you walk across a multitude of sculptures in record time – a highway passes through a sculpture as if you're walking through a wall or into a mirror... This highway lets you walk above a sculpture, or under a sculpture: you're in the driver's seat as you walk on this highway – just as you make a path as you walk (the fibers part to let you through) you make a sculpture, you make a clearing for a sculpture as you approach it...

Go to the sculpture, yes, but don't ignore the sculpture you're walking through: the fibers, the tubes – they're reflective tubes by day, they bring down the sky and the sun, they're tubes of light at night, they show you where to go at night. But, now that they're tubes of light, they might as well be projection lights, they project from within – they're media tubes, they can project another world, another world that's somewhere but that isn't here yet, and might never be here physically yet it can be here now virtually, and just as tangibly...

Lie back on the grass now, and see where you are, see what we've made for you. The green of a sculpture park is replaced by another color, by other colors, changing colors... The grass of a sculpture park might be replaced here by another substance, the world of a sculpture park might be replaced here by another world, an alien world...

Jan Ambrůz

* 1956 Zlín, Česká republika / Czech Republic

ambruz@ffa.vutbr.cz

<http://ans.ffa.vutbr.cz/pedagog.html>

Studium / Studies:

2001 habilitace / habilitation, VŠUP v Praze / Prague

1998 pedagog / teaches at FaVU VUT, Brno

1978 – 1984 VŠUP v Praze / Prague

Ceny / Awards:

2000 Scholarship for International Stone Sculptors,
EXPO 2000 Hannover

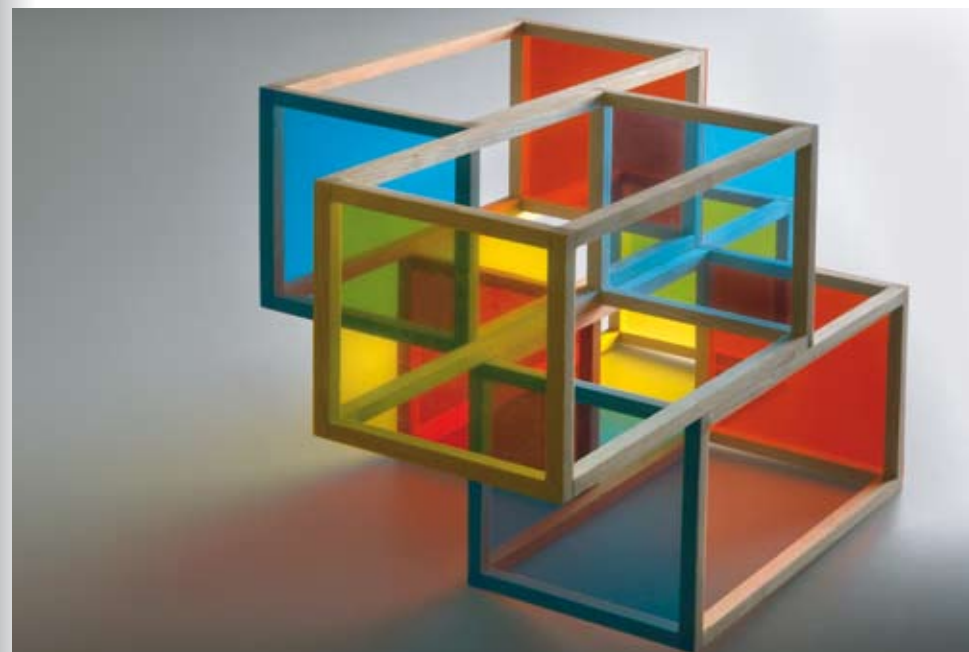
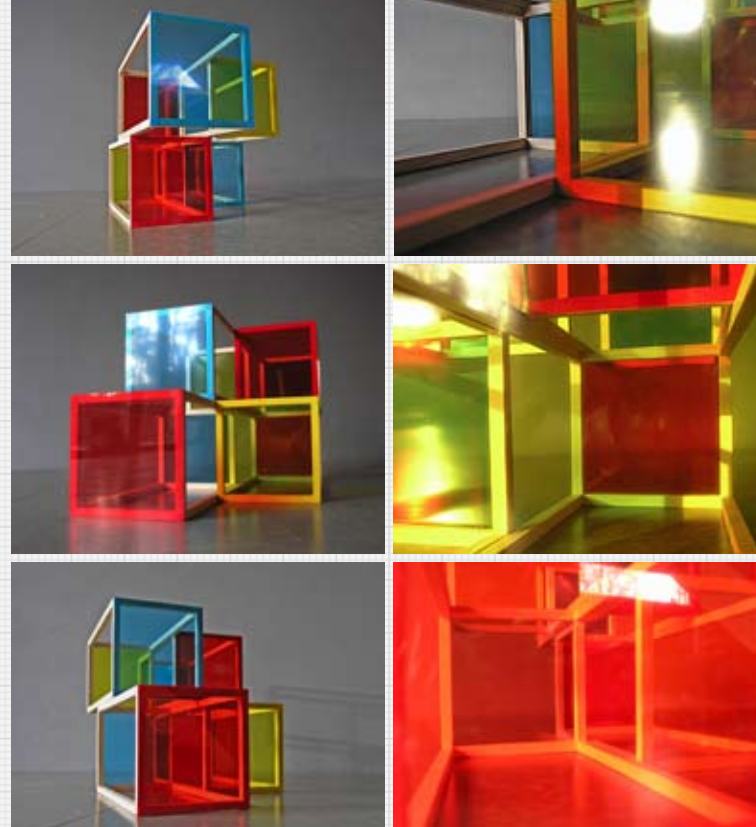
1990 Čestná cena Jindřicha Chalupického, Zvláštní
cena poroty / Jindřich Chalupický Honorary Award,
Award of the Board

Žije a pracuje v Brně a Šarovech. / Lives and works
in Brno and Šarovy, Czech Republic.

Pro sochařský park Kraví hora navrhují zcela autonomní objekt s pracovním názvem „Kontejnery“. Jedná se o sochu – modulový systém vycházející z rozměru obytných buněk bez nároku na zabydlení. Je to parodie s vážnou tváří modernisticko-minimalistického vzezření. Nadměrná prolézačka a pro mě především konstrukce na sklo, konstrukce na míchání barev, barevných odstínů a odlesků. Navrhují provedení: železná pozinkovaná konstrukce /nebo nerez/ a sklo connex /barevná transparentní fólie/, nebo jednodušší a možná levnější variantu vstavených decentních paníbelů, probarvených ve hmotě /modrá, zelená, šedá, hnědá/ bez základního spektrálního mixu.

For the Kraví hora Sculpture Park I design a wholly autonomous object with the working title „Containers“. It is a sculpture – a module system based on the size of dwelling units without any title to domestication. It is a parody with a serious face, of modernist-minimalist appearance. An over-sized climbing frame and for me mainly a construction for glass, a construction for mixing colours, colour shades and colour reflections.

I project the following materials: steel zinc-coated construction /or stainless steel/ and connex glass /transparent colour film/ or a simpler and perhaps cheaper option using decent multi-layer planibel engrained in mass /blue, green, grey, brown/ without the basic spectral mixture.

Marielle Baldelli

* 1976 Niece, Francie / France

marielbox@free.fr

http://marielbox.free.fr

Studium / Studies:

1998 – 2003 ESAD, Štrasburk, Francie / Strasbourg, France

2003 DNSEP Art-Diplôme National Supérieur d'Expression Plastique

2001 DNAP Art-Diplôme National d'Arts Plastiques

1996 – 1998 ESAG, Paříž, Francie / Paris, France

Žije a pracuje v Lyonu, Francie

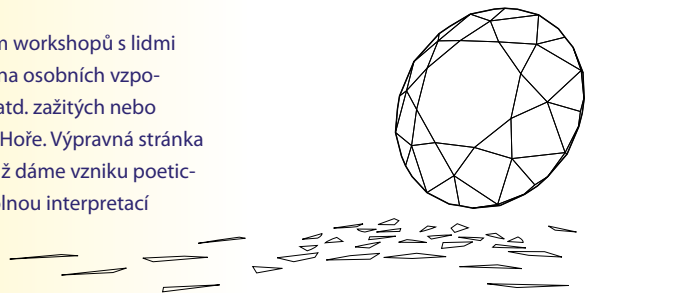
Lives nad works in Lyon, France.

Fazety s textem

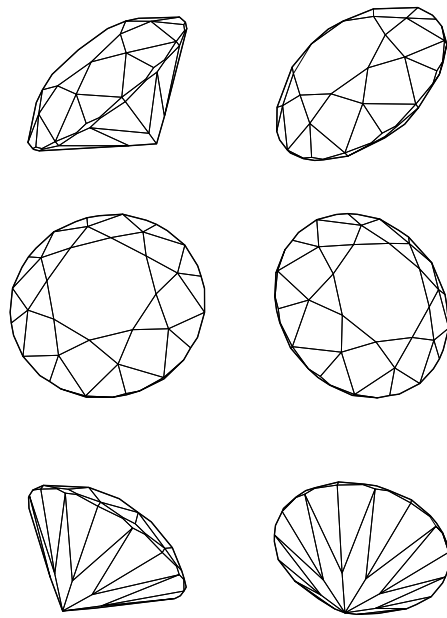
Tvar a rozměry 32 fazet obklopujících podstavec sochy budou sloužit jako podklad pro texty. Budou roztroušeny po parku: za stromem, pod lavičkou... tak, aby byly objevitelné, ale ne snadno viditelné z cestiček.

Texty budou vyryty do kovových desek s různou ručně dělanou typografií. V noci by mohly být osvětlené fotoluminačním zařízením nebo individuálním osvětlením.

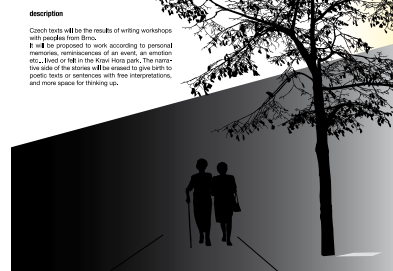
České texty budou výsledkem workshopů s lidmi z Brna. Měly by být založeny na osobních vzpomínkách, zážitcích, emocích atd. zažitých nebo procítěných v parku na Kraví Hoře. Výpravná stránka příběhů bude vymazána, čímž dáme vzniku poetickým textům nebo větám s volnou interpretací a prostorem pro přemýšlení.

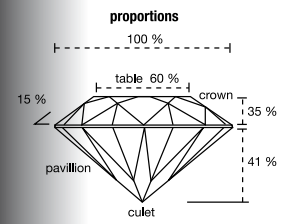
Each diamond has a kind of internal identity card which distinguishes it from all the others and gives it poetry

my fingers bored crawled down to my pockets to find entertainment

description Each text will be the result of writing workshops with people from Brno. It will be proposed to work according to personal memories, reminiscences of an event, an emotion etc... Read or tell in the Kraví Hoře park. The nature to the side of the stories will be used to give birth to poetic texts or sentences with less repetitions, and more space for thinking up.

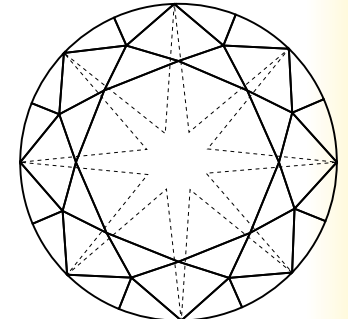
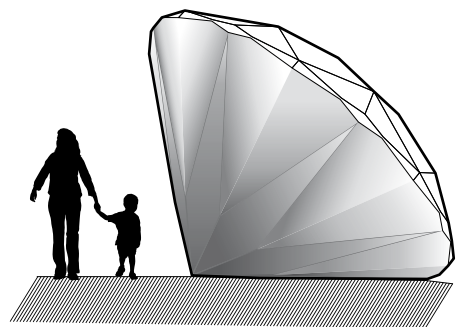

description

- 33 mirror facets with different sizes (table and crown)
- pavillion in metal

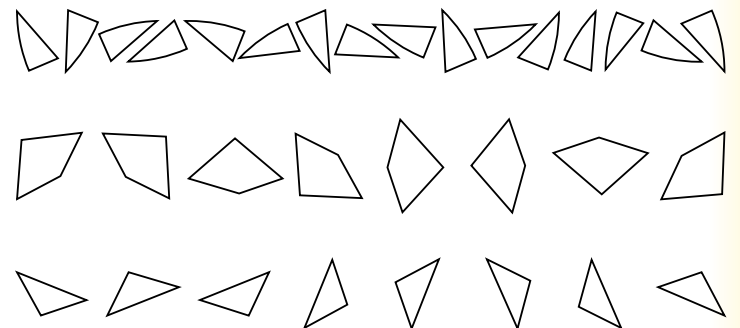
The sculpture will be positioned in the park so as to reflect the town and the surrounding nature into a fragmented image.

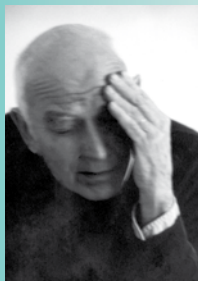
diameter ≈ 4,50 m
height ≈ 3,20 m

description

The shape and the size of the 32 facets surrounding the sculpture's table will be taken up to be used as texts supports. They will be scattered on the ground into the park : behind a tree, under a bench etc... so as to be discovered and not be easily visible from the paths. Texts will be engraved into the metal plaques with different handwritten typographies. They could be lighted, during the night, by photoluminescent products or little individual lightings.

Václav Cigler

* 1929 Vsetín, Česká republika / Czech Republic

Studium / Studies:

VŠUP v Praze / Prague

Na VŠVU v Bratislavě založil a vedl obor Sklo v architektuře. / Founded and lectured at the Department of Glass in Architecture at VŠVU Bratislava, Slovakia.

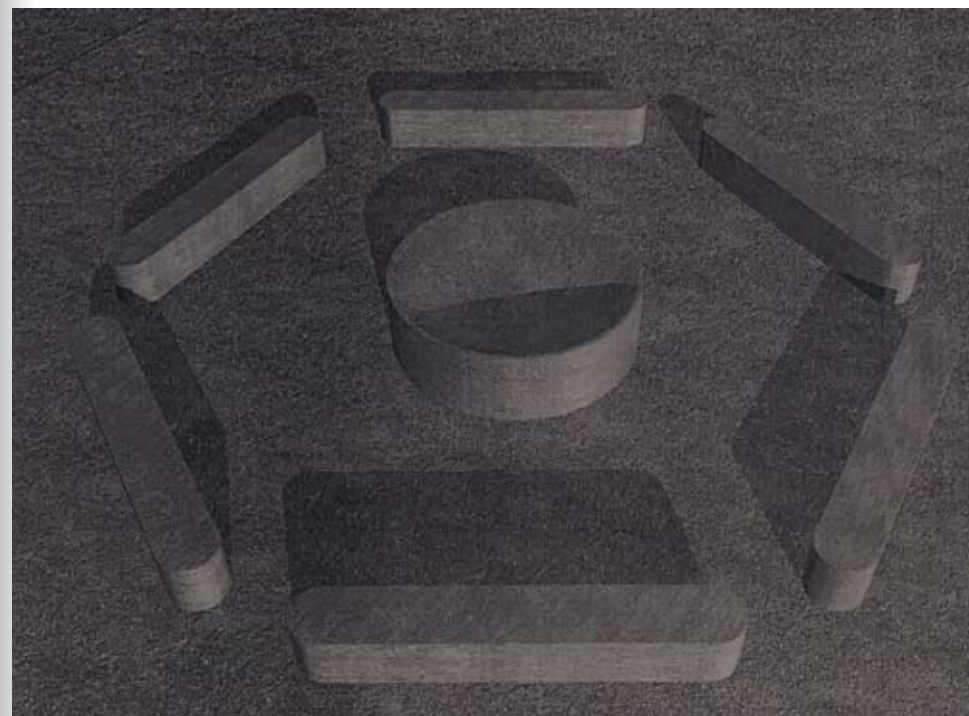
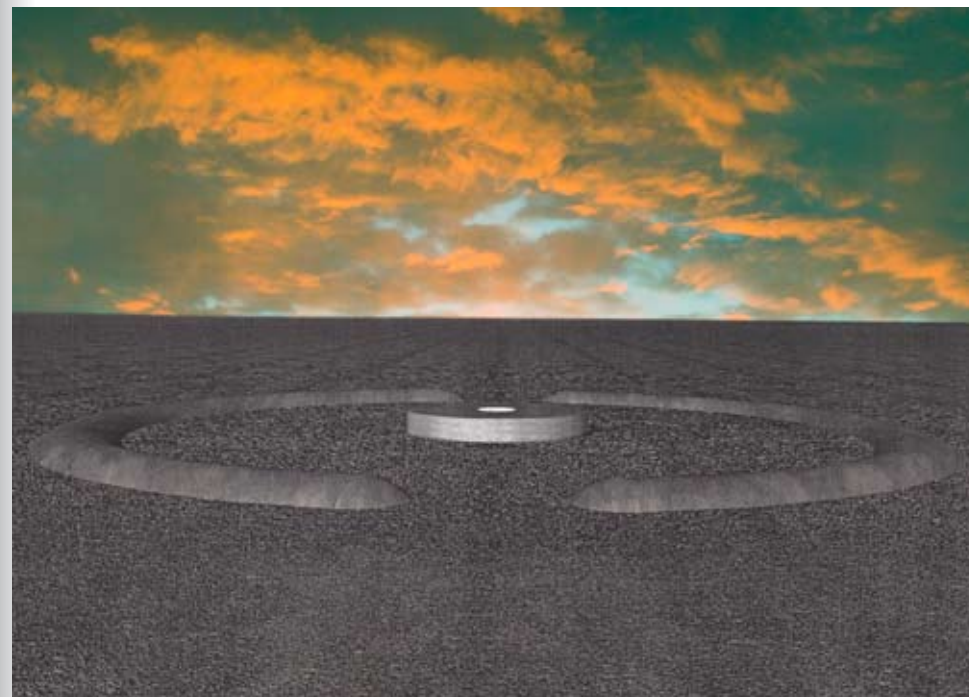
Žije a pracuje v Praze. / Lives and works in Prague.

Prostor Kraví hory se dnes jeví jako prostor, kterému chybí jasný rozvrh a řád. Toho je zde myslím možné dosáhnout prostředky přirozenými, to jest převážně přírodními, jakými je například rostlinstvo jižní Moravy a tudíž i Brněnska, tak typické pro tuto oblast. Kraví hora je prostředím víceúčelovým, sloužícím návštěvníkům jak k odpočinku, tak ke společenskému setkávání, a proto musí každý jeho projekt respektovat tyto požadavky, včetně nezákladnějších restauračních služeb.

Kraví hora potom, co bude odcloněna od městského ruchu, může se stát místem koncentrované přírody vytvořené stromovými alejemi, plochami křovin, lužních a vápencomilných rostlin, trávničků a vodních ploch, protkaným nutnou komunikací. V tomto smyslu by se mohla stát obyvatelům Brna prostředím, kam by se rádi vraceli.

The area of Kraví hora today seems to lack in a clear plan and order. That is, I think, possible to achieve by simple means, i.e. mostly natural, for example vegetation native in Southern Moravia, hence around Brno, so typical of this region. Kraví hora is a place of multi-purpose use, visitors to it seek both rest and opportunity for meeting other people that is why every project must respect these prerequisites, including the most basic catering facilities.

Kraví hora, after it is circled out of the hustle and bustle of the city, can become a place of concentrated nature made of tree-lined paths, hedges, flood-plain and lime-loving vegetation, lawns, water areas, with as little communications as possible. In this sense, it could become a place where people not only from Brno would love to go.

Werner Feiersinger

* 1966 Brixlegg, Rakousko / Austria
wernerfeiersinger@gmx.at
www.martinjanda.at

Studium / Studies:

1991 – 1993 Jan van Eyck Akademie, Maastricht,
Nizozemí / The Netherlands
1984 – 1989 Hochschule für angewandte Kunst,
Vídeň, Rakousko / Vienna, Austria

Žije a pracuje ve Vídni. / Lives and works in Vienna.

Vážený pane Housere,
park na Kraví hoře je úžasné místo a pro mě příležitost vytvořit návrh pro Váš projekt.

Navrhuji plastiku ve tvaru kruhu (průměr 10 metrů, výška 187 cm) vyrobenou z kovových trubek o průměru 10 cm. Jednotlivé prvky jsou navzájem spojeny. Povrch díla je lakovaný.

Ze soulptury se ve skutečnosti stává ucelená jednotka, která se začíná rozpadat – některé části chybí, jiné leží na zemi a lze je použít k sedění. Přesto se výjev zdá být navržený a vyrobený: odkaz na minimalistické sochařství je zřejmý.

Pro mě je důležité propojit vnější a vnitřní prostor. Plastika dovoluje různé využití a je navržena právě pro park na Kraví hoře.

Vzhledem ke krátkému časovému prostoru a skutečnosti, že jsem v parku fyzicky nebyl, nejsem si ještě jistý konečným umístěním díla.

CD s fotomontáží objektu jsem už poslal poštou.

Do katalogu navrhuji použít obrázek s bílým horizontem.

S pozdravem,
Werner Feiersinger

Dear Milan Houser,

The Kraví Hora Park is a wonderful place and a great opportunity for me to make a proposal for your project.

I suggest a ring-shaped sculpture (diameter: 10 meters, height: 187 cm) constructed of metal tubes with a diameter of 10 cm. The single elements are linked with each other. The sculpture's surface is varnished.

A structure, in fact simple, becomes a complex entity. The sculpture starts to disintegrate – some parts are missing, others are lying on the floor and can be used as seats. Nevertheless the scenery appears to be designed and constructed; references to minimal sculptures are inflicted.

For me it is important to relate the internal and the external space. The sculpture admits various usages and is designed especially for Kraví Hora Park.

Considering the short time and having not visited the park yet, I can't make a final decision concerning the exact placement of the work.

I already sent a CD with a photomontage of my object by postal service. For the catalogue, I suggest that you use the image with the white backdrop.

With kind regards,
Werner Feiersinger

René Guisquet

* 1966 Brest, Francie / France
reneguisquet@free.fr

Studium / Studies :

1998 – 2003 ESAD, Štrasburk, Francie / Strasbourg, France

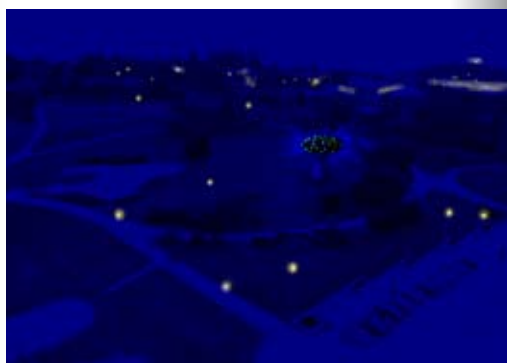
2003 DNSEP Art-Diplôme National Supérieur d'Expression Plastique

2001 DNAP Art-Diplôme National d'Arts Plastiques

Žije a pracuje v Štrasburku, Francie. / Lives nad works in Strasbourg, France.

Vue aérienne - jour
Aerial view - day

Vue aérienne - nuit
Aerial view - night

Vue aérienne - jour
Aerial view - day

Vue aérienne - jour
Aerial view - day

Hřib

J'ai imaginé une sculpture qui communique avec les différentes architectures qui l'entourent :

L'observatoire dont les dômes semblent en perpétuelle croissance.

La piscine puisant l'eau souterraine à la façon d'une plante.

Le Château du Spilberk, devenu un centre de culture après avoir été un lieu de souffrance.

La sculpture sera un repère dans l'esprit des habitants et des voyageurs, racontant une histoire qu'ils connaissent mais qu'ils ont oublié.

La nuit, ses lumières allumées dessineront sa forme et proposeront un lieu où rester.

I imagined a sculpture which communicate with the different architectural items around. :

The observatory and its several domes in an apparent perpetual growing.

The swimming-pool taking water from the ground as a plant.

The Spilberk Castle which is now a place for culture after being a place for pain.

The sculpture will be a landmark for citizens, travellers, telling a story they knowed, but now forget.

At night, its lights turned on will draw its shape, and will propose a place to stay.

Hřib

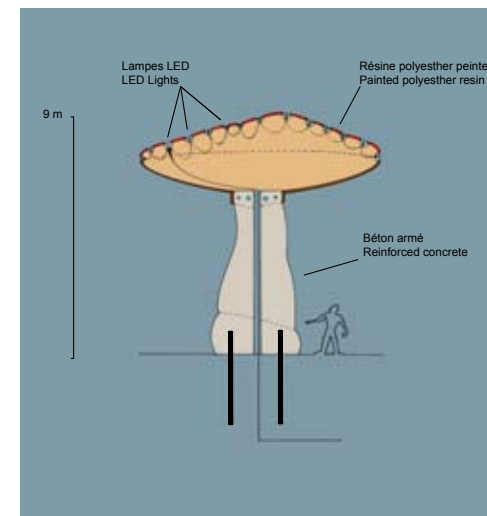
Představil jsem si sochařský objekt, který by komunikoval s různými architektonickými prvky v okolí:

S hvězdárnou a jejími zdánlivě rostoucími kupolemi.

S plaveckým bazénem, který saje vodu z půdy jako rostlina.

S pevností Špilberk, která se stala místem kultury poté, co přestala být místem bolesti. Tato socha se stane orientačním bodem pro obyvatel města a jeho návštěvníky. Bude vyprávět příběh, který dříve znali, ale nyní zapomněli.

V noci obkreslí rozsvícená světla sochy její tvar a nabídnou tak místo k pobytu.

Coupe
Cut view

Hendrik-Jan Hunneman

* 1970 Emmeloord, Nizozemí / the Netherlands

info@hendrikjanhunneman.nl

www.hendrikjanhunneman.nl

Studium / Studies:

1996 - 1998 De Ateliers, Amsterdam, Nizozemí / The Netherlands

1990 - 1995 Monumentale Kunst, AKI Enschede, Nizozemí / The Netherlands

Žije a pracuje v Rotterdamu. / Lives and works in Rotterdam, the Netherlands.

Proposal for Kravi Hora Sculpture Park in Brno

Title: Imagine, both of us floating above the park.

Situation: Site analyses

The park Kravi Hora is situated on a hill 2 kilometers from the old town in a quarter with much modernistic architecture. There are 3 distinctive buildings in the Park Kravi Hora: on top of the hill there is the Observatory with specific domes, at the bottom of the park there is a church, built in functional style and the new swimming-pool is situated on the right side of the park. The area with the swimming pool is separated from the park by a road with trees on both sides.

Proposal: A new route above the park

The spacial intervention I propose, is creating (by a method of copy-paste) a double space in the park: one above and one below. On the ground-level, life in the park will take place as usual. On top of the installation, you are isolated from the direct surroundings and you can hang around purposeless or you can walk and meet other people. Standing on the construction, you look at the world from a different perspective.

Routing: Integrating the park

The routing follows some of the existing paths in the park. Those paths are virtually lifted up and twisted, until they're in a horizontal plane. The two separated parts of the park (mentioned above) become linked together, because the final part of the routing-intervention is crossing the road and ends with a nice view towards the swimming pool, the old town and the historical castle. In this way, the outside area where the swimming-pool is situated, becomes an integral part of the park as a whole.

Walking this path is like endless floating above a section in Brno.
Hendrik-Jan Hunneman
30-11-2006 Rotterdam

Návrh pro Sochařský park na Kraví hoře

Název: Představ si, vznášíme se nad parkem

Stav: analýza místa

Park na Kraví hoře je situován na kopci dva kilometry od historického centra ve čtvrti plné modernistické architektury. V parku jsou tři specifické budovy: na vrcholku kopce stojí hvězdárna s charakteristickými kopulemi, na úpatí kopce je kostel ve funkcionalistickém stylu a nový bazén je umístěn v pravé části parku. Část s bazénem je od parku oddělená silnicí a stromovou alejí.

Návrh: nová cesta nad parkem

Zásah do prostoru, který navrhuji, je vytvořit (metodou kopíruj-vlož) v parku dvojí prostor: jeden nahoře, druhý dole. Na nižší úrovni by život v parku probíhal jako obvykle. Na vrcholu instalace by člověk byl oddělen od přímého okolí,

bylo by to místo bezcílného bloumání, procházek a setkávání s ostatními. Z vrcholku konstrukce se člověk dívá na svět z jiné perspektivy.

Směr cesty: integrace parku
Cesta sleduje některé ze stávajících cest v parku. Tyto cesty jsou virtuálně pozvednuty a otočeny, až se ocitnou v horizontální pozici. Dvě oddělené části parku (viz návrh) se tak propojí, protože konečná část tohoto zásahu do prostoru kříží silnici a končí pěkným pohledem na bazén, historické centrum a hrad. Tímto způsobem se vnější oblast bazénu stává nedílnou součástí parku jako takového.

Procházka tímto parkem je jako vznášet se nad jednou částí Brna.

Hendrik-Jan Hunneman
30.11.2006 Rotterdam

Petr Janda

* 1975 Zlín, Česká republika / Czech Republic

janda@sporadical.cz

www.sporadical.cz

Studium / Studies:

1997 – 2003 AVU v Praze / Prague

1993 – 2001 FA ČVUT v Praze / Prague

Žije a pracuje v Praze. / Lives and works in Prague.

Koncept:

Návrhy obou objektů jsou založeny na práci s prostorovými vztahy uměleckého díla a diváka, který do nich skutečně fyzicky vstupuje.

Nejedná se tedy o objekty, které by byly samy o sobě bez přítomnosti člověka jednoznačně identifikovatelné jako umělecká díla. Až interakcí s pozorovatelem vytvářejí časoprostorové situace a vztahy, které jsou zároveň důvěrně známé i nevědění.

Na této hranici působí na představivost, zkušenost a ego diváka s cílem napojit vzniklou situaci na jeho potenciál a tím mu přivodit osobní zážitek. V obou případech jde o objekty, u nichž „na velikosti záleží“, a to hlavně z pohledu použití adekvátního měřítka prostředků ve vztahu k divákovi – k jeho pozici a vymezení jeho výhledu a pohybu v rámci díla. Oba návrhy jsou prezentovány jako modelové s cílem ozřejmit navržený koncept. Je možno dále je rozvíjet či přizpůsobovat pro konkrétní situaci. Ideální proporce bude nutné nalézt během případné realizace na průsečíku finančních možností, prostorových parametrů umístění a antropometrických faktorů.

Concept:

Designs of both objects are based on work with spatial relationship between a work of art and a spectator who in fact enters them for real. They are not objects that would be, without human presence, identifiable as art. It is only through interaction with observers that they create spatio-temporal situations and relationships that are both intimately known and unusual. This is the border where they

stimulate imagination, experience and spectators' ego with the aim to join the situation with their potential and thus give them a personal experience. In both cases they are objects where „size matters“ and that mainly from the point of view of using the adequate scale of means in relation to spectators – to their position and limiting their view out of and movement within the work of art. Both designs

are presented as model designs with the aim to clear the designed concept. It is possible to further develop or adjust them according to a specific situation. Ideal proportions will be necessary to find throughout an eventual realisation, meeting both financial restrictions, spatial parameters and anthropometric factors.

Simon Wachsmuth

* 1964 Hamburg, Německo / Germany

simon.earlgray@googlemail.com

www.galeriehohenlohe.at

Studium / Studies:

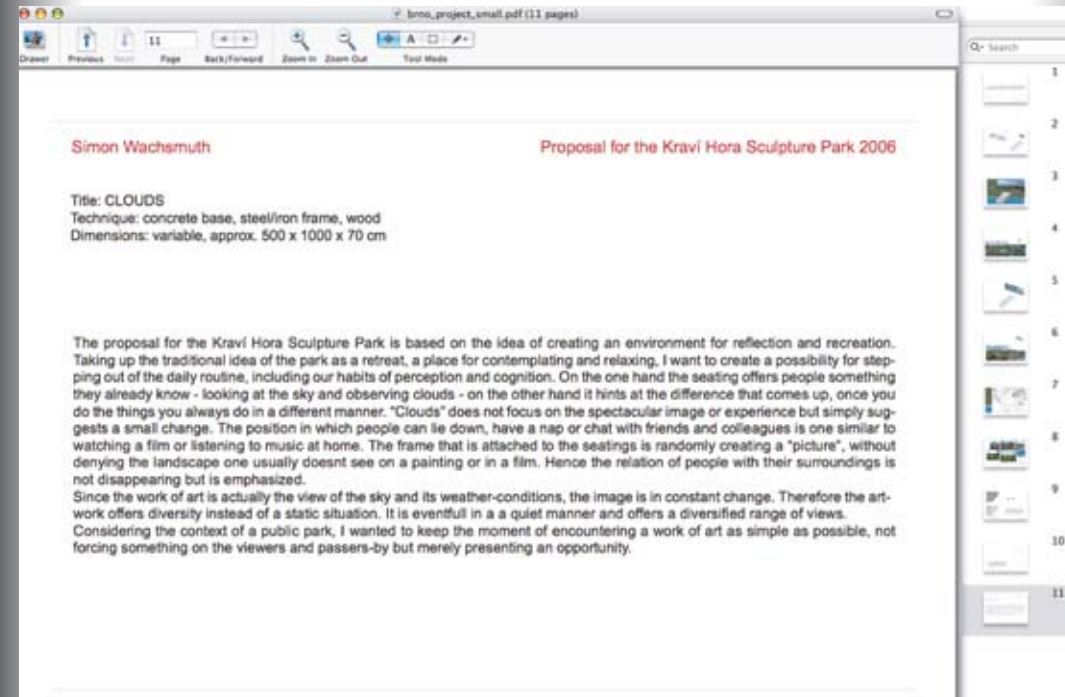
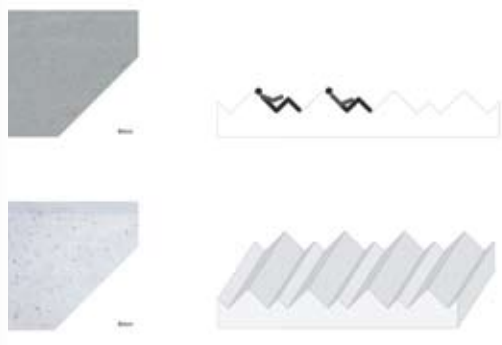
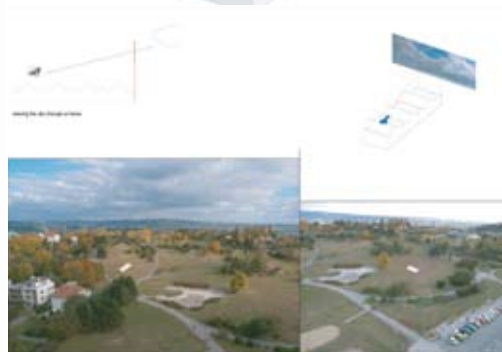
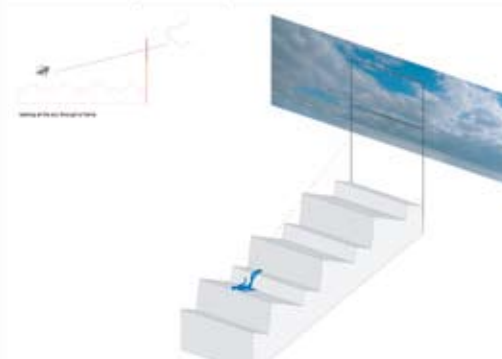
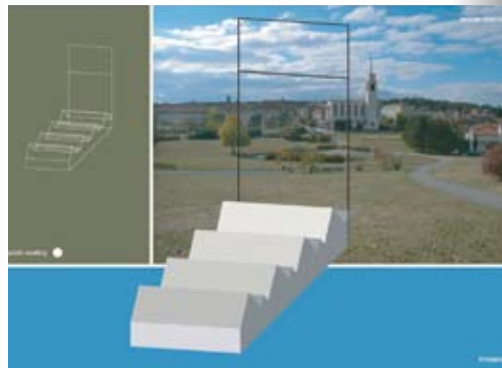
Hochschule für angewandte Kunst in Wien

Ceny / Awards:

2003 Otto Mauer-Preis

1989 Prix Ars Electronica, Auszeichnung für Computeranimation

Žije a pracuje v Berlíně a ve Vídni. / Lives and works in Berlin and Vienna.

Simon Wachsmuth

Návrh pro Sochařský park na Kraví Hoře 2006

Název: MRAKY

Technika: betonový základ, ocelový/železný rám, dřevo

Rozměry: variabilní, cca 500 x 100 x 70 cm

Návrh pro Sochařský park na Kraví hoře je založen na myšlence vytvořit místo pro reflexi a rekreaci.

Vezmu-li v úvahu tradiční představu o parku, je to místo odpočinku, přemýšlení a uvolnění. Chci vytvořit možnost vystoupit z denní rutiny, z našeho navykého vnímání a poznávání. Na jedné straně nabízí posezení lidem něco, co už znají – dívat se na nebe a pozorovat mraky – na druhé straně naznačuje rozdíl, který je okamžitě rozeznatelný, když děláte věci, které jste vždycky dělali, jiným způsobem. „Mraky“ se nesoustředí na velkolepý obraz ani zkušenost, pouze naznačují malou změnu. Pozice, ve které si lidé mohou lehnout, zdřímnout si nebo si povídat s přáteli a kolegy, je podobná té, když doma sledujete film nebo posloucháte hudbu. Rám, který je k sezení připevněný, náhodně vytváří „obraz“, aniž by popíral krajinu, kterou na obraze nebo ve filmu většinou nevidíme. Sounáležitost lidí a jejich okolí tak nemizí, ale právě naopak je zdůrazněna.

A protože uměleckým dílem je vlastně pohled na nebe a počasí, obraz se neustále mění. Nabízí tak různorodost namísto statické situace. Je to dílo bohaté na události, ale poklidným způsobem, a nabízí různorodou paletu pohledů. Vzhledem k tomu, že jde o veřejný park, chci aby moment setkání s uměleckým dílem byl tak jednoduchý, jak jen to jde. Nejde mi o vnucování se divákovi nebo kolemjdoucímu, jde mi o to dát příležitost.

SPKH 2007

Sochařské a urbanistické návrhy rekvivace Kraví hory v Brně
Sculpture and Urban Planning Design of Kraví hora in Brno

Vydalo občanské sdružení SPKH u příležitosti výstavy SPKH
2007 – Sochařské a urbanistické návrhy rekvivace Kraví
hory v Brně, Urban centrum Brno, Stará radnice, Mečová 5,
15.12. 2006 – 2.2. 2007

Published by SPKH civic association on the occasion
of the exhibition SPKH 2007 – Sculpture and Urban
Planning Design of Kraví hora in Brno, Urban centrum Brno,
Stará radnice, Mečová 5, 15.12. 2006 – 2.2. 2007

Autoři projektu / Project authors

Milan Houser
Jana Kořínková
Marika Kupková
Markéta Žáčková

Autoři textů / Texts

Ludvík Hlaváček
Jana Kořínková

Redakce / Editors

Marika Kupková
Markéta Žáčková

Překlad / Translation

Eva Srmcová

Autoři fotografií / Photographs

Jaroslav Brabec
Michaela Dvořáková
Geodis Brno s.r.o.
Milan Houser

Grafické řešení / Graphic Design

Tereza Janečková

Sazba písmen / Set in

Tereza Janečková

Tisk a vazba / Print and binding

Vera Color s.r.o.

© SPKH, 2006

ISBN 80-239-8450-0

Projekt podpořili / Project is supported by

Ministry of Culture
Czech Republic

B | R | N | O

URBAN CENTRUM BRNO

GEODIS
GEODIS BRNO s.r.o.

